

Tässä seuraava luku... Varmaan ensi viikolla oon back to business, pääsen itsekin taas lukemaan muiden tekstejä... Kunhan selviän hengissä äidinkielen YO-kokeesta. --- LUKU 2: AVA (!) Ava nojasi makuuhuoneen avoimen ikkunan ikkunalautaan pyjamapaitasillaan. Talon puutarhassa sirittivät jo heinäsiirakat. Käki kukkui. Ava näki puutarhan ylitse metsään, joka oli näin aamutuimaan uneliaan tyyni. Jossain metsän takana levittäytyi synkeä Hukkakorpi. Isä oli varoittanut Avaa menemästä metsään. Hopeametsä tunnettiin kesyttömänä ja vaarallisena paikkana. Erityisen kolkon metsästä teki se, että Avan äiti oli kadonnut sinne. Jopa päiväsaikaan metsä huokui Avan mielestä synkkyyttä. Metsän arvoitus kutitteli silloin tällöin lapsen mieltä. Hän ei koskaan voisi uhmata isänsä kieltoa, perin hyväluontoinen lapsi kun oli, mutta mielessään hän vaelsi sen juurakkoisia polkuja pitkin äitiään etsien. Toisin kuin Vilhelm, Ava ei uskonut, että hänen äitinsä oli kuollut. Ava tunsikin tarinan suuren kiven luota löytyneistä jäljistä. Paikalta ei kuitenkaan ollut löytynyt verta. Se todisti, ettei äiti ollut haavoittunut. Varmasti hän yhä eli jossain Hopeametsän uumenissa etsien reittiä takaisin kotiin. Vanhat ihmiset tiesivät kertoa, että vuosikymmeniä sitten Hopeametsä oli suorastaan kirottu paikka. Kukaan, joka sinne eksyi, ei ollut löytänyt tietään takaisin – ja jos oli, oli hän menettänyt järkensä ja houraili jostain hirviömaisestä noidasta, joka oli kiusannut hänet miltei hengiltä. Metsä oli ollut ihmissusien ja kauheiden villipetojen valtakuntaa. Yhä tänäkin päivänä, sanoivat vanhat, saattoi Hopeametsän takaa kantautua ihmissuden ulvontaa täysikuulla. Ava oli yrittänyt ja pinnistänyt kuulonsa äärimmilleen. Hän ei ollut kuullut kerrassaan mitään. Ava saattoi rauhassa nojaila ikkunanpieleen. Vielä kokonainen kuukausi vapauden auvoa jäljellä ennen sadonkorjuuta! Kyllä kannatti ahkeroida ja päästä pois peltotöiden ikeestä. Isä oli kai ihan tyytyväinen Avan työpanokseen, vaikkei hän koskaan kysellyt mitään. Joskus Avasta tuntui, että isä ei oikeastaan välittänyt hänestä. Mikä tarpeeton ajatus; kaikki isäthän rakastivat lapsiaan! Minä ainakin rakastan isää, Ava pohti, rakasti hän minua tai ei. Isä oli aikaisin aamulla lähtenyt kylälle. Avalla olisi melkein koko päivä aikaa itselleen! Sitä hän ei takuulla tuhlaisi siivoamiseen tai ruoan laittamiseen. Tytöllä oli suunnitelma, jonka hän oli kuluneina päivinä käynyt läpi mielessään lukuisia kertoja. Hän oli kirjannut kellastuneelle paperille listan asioista, joita hän tekisi tänään. Vuoteen sijaaminen ei sisältynyt listaan. Ava siirtyi makuuhuoneestaan tupaan. Ilma oli sakeana pölystä ja tupakan katkusta. Isä oli kaiketi pössytellyt piippuaan ennen töihin lähtöään. Ava päästi raikkaan ilman huoneeseen avaamalla tuvan jäykät ikkunaluukut. Auringonvalo tulvi huoneeseen. Tänään Ava oli vapaalla kaikesta, mikä oli pakko tehdä. Aamiaiseksi hän järsi kuivettuneen nauriin. Kuka tahansa olisi irvistänyt moiselle, mutta tässä talossa ei juuri muuta syötävää ollut kuin kuivia vihanneksia, jotka oli nostettu ystävällisen maajussin pellolta. Paremmasta tietämättä Ava söi nauriinsa hymyssä suin. Hänen mielestään hän ei kärsinyt lainkaan puutteesta, vaikka jotkut kylän rouvat niin sanoivatkin. Sanokoot mitä vaan, kyllä minä tiedän paremmin! Ava tönäisi kankean ulko-oven auki. Hän haukotteli ja venytteli makeasti. Talon takana levittäytyi metsikkö, joka alkoi hentona, nuorena vesaikkona. Mitä syvemmälle metsään kulki, sitä tiheämmäksi kävi puusto ja sitä vanhemmiksi, paksummiksi ja kumaraisemmiksi vaihtuivat puut. Ava oli käynyt vain surullisenkuuluisan suuren kiven luona, joka oli ikään kuin rajapyykki valon ja hämärän välillä. Kiven jälkeen metsä kävi liki läpitunkemattomaksi ja sieltä kuului joskus outoa raakuntaa, joskus kummaa sihinää. Isä oli sanonut, että kivelle saakka oli varmasti turvallista kulkea, mutta sen jälkeen sai varoa nahkaansa. Kaipa hän tiesi, mistä puhui. Ulko-oven viereisestä naulakosta Ava nappasi ylleen ohuesta villakankaasta tehdyn viitan. Vyöllään roikkuvaan pussiin hän oli sujauttanut muutaman nauriinpalan. Taskuleilin Ava täytti saavista, johon sadevesi kerääntyi. Vesi oli kirkasta mutta roskaista. Juotavaa yhtä kaikki. Ei se niin nuukaa ole, Ava tuumi. Hän kiinnitti leilin vyölleen ja

riuhtaisi viitan hupun päähänsä. Hän oli valmis suureen seikkailuun. Aina isän ollessa kotona Ava joutui kykkimään tulisijan padan ääressä valmiina lappamaan puita pesään isän käskystä. Ava koki velvollisuudekseen olla kuuliainen isälleen silloin, kun tämä oli kotona. Isä suri äitiä eikä jaksanut itse tehdä mitään. Isä ei saanut olla yksin. Mutta kun Vilhelm ei ollut kotona, saattoi Ava nauttia elämästä kuin lapsen kuuluukin. Hän telmi vesaikossa, kirmasi kylän pelloilla tihulaisvaristen perässä paksua karahkaa heristäen ja kuvitteli olevansa suuri ritari. ”Et sinä voi suurena ritariksi tulla, tyttö parka”, nauroivat Hopeametsän isännät. Myös isä oli tyrmännyt Avan suuren haaveen. Hopeametsässä naisten tehtävä oli huolehtia taloudesta, hoitaa lapsia ja laittaa ruokaa. Miehet saivat kulkea kylällä miten lystäsivät ja tappaa aikaa kapakoissa. Jos nainen harrasti moista, hänet mustamaalattiin rouvasväen juorupöydissä. Hopeametsän kylä, joka oli saanut nimensä lounaaseen jatkuvalta loputtoman suurelta metsältä, oli auttamattoman vanhoillinen näissä asioissa. Suurin osa kylän asukkaista lähenteli keski-ikää. He tahtoivat pitää tiukasti kiinni vanhoista tavoista. Kylällä oli tuskin lainkaan yhteyksiä valtakunnan muihin paikkakuntiin. Uutisia muusta maailmasta kuultiin kerran pari vuodessa, kun kiertävät kauppiaat leirytyivät kaupunkiin. Silloin Hopeametsässä juhlittiin. Kyläläiset kuuntelivat leiritulten ääressä kauppiaiden tarinoita. Kun matkueen bardit ottivat luuttunsa ja huilunsa esiin, alkoi tanssi. Ava oli tuskin koskaan nähnyt kauppiaita. Hän ja Vilhelm elivät melko lailla eristyksissä muusta kylästä, noin puolen tunnin kävelymatkan päässä kylästä. Vilhelm tunnettiin sulkeutuneena ja jurottavana miehenä. Jos hänen kanssaan yritti virittää keskustelua, sai vastauksekseen murahduksen tai muutaman epämääräisen sanan. Niinpä juuri kukaan ei enää jaksanut kiinnostua siitä, mitä Vilhelm Martinpojalle ja hänen tyttärelleen, joka pukeutui kuin poika, kuului, lukuun ottamatta muuatta Hubertia. Heillä oli hyvä ystävä, maanviljelijä Hubert, joka antoi Aalle nauriita palkaksi varisten hätistelystä. Hubert uskoi Aaan, olipa salaa veistänyt tälle puumiekankin ja opettanut pari yksinkertaista liikettä. Ava oli isän poissa ollessa harjoitellut näkymätöntä vihollista vastaan ja kuvitteli olevansa jo aika hyvä miekkailussa. Tyttö uskoi, että kykenisi puolustamaan kotiaan tarpeen tullen. Hän ei koskaan epäillyt kykyjään, mitä tuohon asiaan tuli. Nytkin puumiekka oli kätkettynä ohuen viitan alle. Ava luopui siitä ainoastaan nukkuessaan ja piilotti sen vuoteensa parin irtonaisen lattialankun alle. Ava satoi pitkät mustat hiuksensa letille, jonka heitti niskaan. Hän kiskaisi hupun päähänsä ja astui kuistilta polulle, joka vei Hopeametsään. Ava aikoi mennä tutkimaan suurta kiveä, jonka luo olivat äidin jäljet päättyneet.